

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการใช้ลักษณนามภาษาไทยโดยตรงตามภาษาเขียนของนักเรียน และศึกษาแบบของการใช้ลักษณนามภาษาไทยของนักเรียนว่าเหมือนหรือต่างจากภาษาเขียนอย่างไร ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานว่า การใช้ลักษณนามภาษาไทยโดยตรงตามภาษาเขียนของเด็กจะเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ ซึ่งได้ดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อสรุปผลดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 4 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 3 5 ระยะเวลา 6/9 8/9 10/9 12/9 14/8 และ 17 ปี ตามลำดับ ทั้งหญิงและชายจำนวน 300 คน จากโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2516

แบบทดสอบที่ใช้ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเติมคำในช่องว่าง เพื่อวัดความสามารถของนักเรียนในการใช้ลักษณนามภาษาไทยโดยตรงตามภาษาเขียน ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบขึ้นเอง โดยรวบรวมลักษณนามพวกต่าง ๆ จากหนังสือหลักภาษาไทย ก่อนทดสอบจริง ให้นำลักษณนามไปลองทดสอบเด็ก ระยะเวลาเดียวกับนักเรียนที่จะทดสอบจริง เพื่อหาลำดับความยากง่ายของลักษณนามและสร้างแบบทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณและเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนแบบทดสอบของนักเรียนแต่ละระดับอายุ
2. วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนจากแบบทดสอบของนักเรียนทั้ง 6 ระดับอายุ เพื่อทดสอบความแตกต่างทางสถิติ
3. เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนแล้วถ้าพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะวิเคราะห์หาแนวโน้มของคะแนนเฉลี่ย เพื่อทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ เกี่ยวกับลักษณะพัฒนาการของการใช้ลักษณนามภาษาไทยโดยตรงตามภาษาเขียนของนักเรียน

4. วิเคราะห์แบบการใช้ลักษณะนามที่ต่างจากภาษาเขียนของนักเรียนทุกระดับอายุ
5. เปรียบเทียบร้อยละของจำนวนนักเรียนแต่ละระดับอายุที่ใช้ลักษณะนามตรงตามภาษาเขียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยจากคะแนนแบบทดสอบของนักเรียนแต่ละระดับอายุจะแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ $.01 (F_{5,294} = 3.09)$ และแนวโน้มการพัฒนาการของการใช้ลักษณะนามตรงตามภาษาเขียนมีลักษณะเป็นเส้นตรงที่ระดับความมีนัยสำคัญ $.01 (F_{1,249} = 6.73)$ แสดงว่านักเรียนใช้ลักษณะนามภาษาไทยใดตรงตามภาษาเขียนเพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ ผลดังกล่าวสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนแบบทดสอบของนักเรียนระดับอายุ 6/9 ปี เท่ากับ 22.02 และลดลงเป็น 9.76 เมื่ออายุ 17 ปี แสดงว่านักเรียนอายุมากมีความสามารถภายในกลุ่มต่างกันน้อย และนักเรียนอายุน้อยมีความสามารถภายในกลุ่มต่างกันมาก
3. แบบการใช้ลักษณะนามที่ต่างจากภาษาเขียนของนักเรียนทุกระดับอายุจำแนกได้ดังต่อไปนี้
  - 3.1 นักเรียนอายุน้อยมีแนวโน้มจะใช้ลักษณะนามต่างจากภาษาเขียนมากกว่านักเรียนอายุมาก
  - 3.2 นักเรียนทุกระดับอายุใช้ลักษณะนาม "อัน" ที่ต่างจากภาษาเขียนซ้ำกันมากที่สุด
  - 3.3 นักเรียนทุกระดับอายุมีแนวโน้มจะใช้ลักษณะนามบางคำที่ต่างจากภาษาเขียนซ้ำกับคำนามพยางค์คน หรือพยางค์ท้ายหรือคำนามทั้งคำและนักเรียนอายุมากจะใช้คำภาษาต่างประเทศแทนลักษณะนามภาษาไทยมากกว่านักเรียนอายุน้อย
  - 3.4 นักเรียนร้อยละ 50 หรือเกินร้อยละ 50 ของจำนวนนักเรียนแต่ละระดับอายุ

ใช้ลักษณะนามบางคำที่ต่างจากภาษาเขียนตรงกัน

3.5 มีค่านามร้อยละ 85.5 ที่ร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ใช้ลักษณะนามตรงตามภาษาเขียนไม่เพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ

ขอเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้กำหนดลักษณะนามภาษาไทยพวกต่าง ๆ เช่นลักษณะนามบอกชนิด บอกหมวดหมู่ บอกสัณฐานและบอกอาการ ซึ่งมีขอบเขตกว้าง คือคู่กับค่านามจำนวนมากเกินไป ต้องตัดออก ดังนั้นการวิจัยครั้งต่อไปจะกำหนดลักษณะนามในน้อยพวกลง เช่นลักษณะนามบอกจำนวนและมาตราเป็นต้น เพื่อศึกษาลักษณะนามภาษาไทยได้ละเอียดยิ่งขึ้น

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนจากโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เรียนระดับปานกลาง นับเป็นตัวแทนประชากรเฉพาะโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น การวิจัยครั้งต่อไปควรใช้กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพื่อเป็นตัวแทนประชากรของนักเรียนทั้งประเทศ

3. การวิจัยครั้งนี้เพื่อทราบแนวโน้มการพัฒนาการของการใช้ลักษณะนามตรงตามภาษาเขียนของนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อประหยัดเวลาจึงศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุห่างกัน 2 ปี การศึกษาครั้งต่อไปอาจศึกษาเฉพาะนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น โดยเว้นระดับอายุห่างกัน 1 ปี หรือศึกษาเด็กวัยก่อนเข้าเรียนอายุ 3 ถึง 5 ปี โดยเว้นระดับอายุห่างกัน 6 เดือนก็ได้ เพราะเด็กในวัยนี้เจริญเติบโตทางกายและมีพัฒนาการทางภาษารวดเร็ว

4. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เฉพาะข้อที่มีรูปภาพวิจัยควรตัดออกจากช่องว่างที่ให้เติมคำ ทำให้นักเรียนบางคนล้มครืนภาพรวมทั้งไม่มีเลขหนึ่งซึ่งแทนจำนวนเกี่ยวกับท้ายค่านาม นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นบางคนจึงเสนอเติมคำคัมพินช แต่ผู้วิจัยดูแลการทดสอบอยู่จึงให้นักเรียนแก้ไข ดังนั้นการวิจัยครั้งต่อไปควรเขียนเลขหนึ่งกำกับหลัง

คำนามแต่ละคำ และตามควมรูปภาพก่อนจะถึงของวางเติมคำ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาด้กถาว

ขอเสนอแนะที่จะนำผลการวิจัยไปใช้

แบบการใช้ลักษณนามที่ต่างจากภาษาเขียนของนักเรียนแต่ละระดับอายุจะเป็น -
 ประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ในระดับชั้นประถมศึกษา และ
 มัธยมศึกษา โดยครูอาจนำลักษณนามบางคำที่นักเรียนทุกระดับอายุตอบตามภาษาเขียนได้น้อย
 ที่สุดมาปรับปรุงแก้ไขใหม่ให้เป็นไปตามแบบลักษณนามที่นักเรียนส่วนมากใช้ต่างจากภาษาเขียน
 ไตตรงกัน เช่น "สวนมะพร้าว" มีลักษณนามภาษาเขียนว่า "ชนิด" อาจเปลี่ยนเป็น -
 "สวน" หรือ "บัญชี" มีลักษณนามว่า "บาน" อาจเปลี่ยนเป็น "เล่ม" เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย